

А тя каква била? — Когато прогърмяло
въ града предъ кулата, — по ридътъ побеляло
отъ кринолини, тъй покрито изведнъжъ,
като отъ гъби следъ есенски топълъ дъждъ.
Юнаци! Толкова юнашството имъ чини! —
Прищъпнали снаги со женски кринолини,
на-на! — опридали къде Топчи-Дере . . .“

— „Я вижъ! А по-напредъ си гърлото дере,
че българина билъ незнамъ каква нерода!“
обади се сега пъкъ Ворчо Воевода,
юнакъ, съ юнашини прочуть и по света,
комуто и до днесъ се пее песенъта . . .
„Сама се замота лисицата въ капана!“ —

„Дръжъ! Зере вижъ че пакъ гъджосала въ Балкана!
Не ми е дума менъ за тия що въ торба
сж турили глава и съ турчина борба
имъ е душа и святъ, — а тези ми юнаци,
що по кюшетата опъватъ салъ мустаци,
въ полето знаещи че се плъсти трева,
въ гората ходили — но само за дърва! . . .
Но ще ви видимъ, де, и вазъ, не е далеко —
да димне само димъ! Тукъ, въ стаята се леко
и ефтино таквизъ продаватъ . . .“

Съ тезъ слова
подзе се изведнъжъ нечакана мълва
и препирни. На две половини разделени,
Спокойни най-напрежъ, а после разярени,
едни се други те отрупваха съ укоръ —
и почнатия тихъ изпървомъ разговоръ
отъ мигъ на мигъ следъ туй по лихъ и буенъ става,
и сля се най-подиръ въ неразбрана врява,
далеко тъняща и вънъ чакъ изъ мрака . . .

Средъ зноенъ летенъ день понякога така

